

Heinrich Rudolph Redecker

**Heinricus Rudolphus Redeker/ ICTus & Assessor Acad. Rostoch. ... Ad
Disputationem Inauguralem De Exceptione Senatusconsulti Macedoniani, a Viro
Clarißimo Jacobo Lembken/ Rost. conscriptam, & ... XII. die Sept. habendam ...
invitat**

Rostochii: Kilius, 1672

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn741508699>

Druck Freier Zugang

Erbschmerzmittel

R U. für 1672

Heinr. Rud. Redeker, Praes. / c

Jacob Lembke, Resp.

Mit Progr.

HEINRICUS RU-
DOLPHUS Redeker/

ICtus & Assessor Acad. Rostoch.

nec nou Ampliss. Facult. Jurid. p. t.

Decanus,

Ad

Disputationem Inauguralem

De

EXCEPTIONE SE-
NATUSCONSULTI
MACEDONIANI.

à

VIRO Clarissimo

JACOBO Lemben/ Rost.

conscripam,

&

In Auditorio majori XII. die Sept. habendam,

Magnificum DN. Rectorem, Excellentissi-
mos Dominos Professores, Amplissimos omnium or-
dinum Doctores, omnesque Litteratos & Litterato-
rum Fautores, officiosè & amanter invitat

ROSTOCHII,

Typis JOHANNIS KILII, Universitatis Typogr. Anno 1672.

Universitäts-
Bibliothek
Rostock

Salutem!

Domitius Ulpianus, ex Phœnice Syriæ urbe oriundus, quem Imperator Diocletianus *Virum prudentissimum*, *l. ii. C. de Quest.* Justinianus in *l. ult. C. de instit. & substit. discretissimum*, & in *l. un. C. de Caduc. toll. summi ingenii virum*, Scævola autem & Paulus, Jctorum lumina clarissima, Coriphæum juris reconsultorum vocant: quique summam juris peritiâ, post Papinianum, cujus in stupendâ juris scientiâ auditor discendi cupidus, in officio, summæ apud Romanos dignationis, successor maximè idoneus fuit; ejusdemque, ob justitiæ incorruptum, amorem, fati exitum consecutus est, imò, ex generoso Severi Alexandri romanorum principis, pace belloque aliàs optimi, judicio, cujus tamen vel jussu vel conniventia, propter juris justitiæque severitatem, à militibus prætorianis, quorum præfectus erat, miserè interfectus, parens audit *l. 4. C. de loc. cond.* & omnes dignitatum gradus superavit, adeoque fidem meretur, plenam, quod principalis Majestatis observator strenuus, & juriū imperatoris dignitatis acerrimus defensor fuerit, in *lib. XVI. ad Edictum*, quorum, inter cœtera eximia jurisprudentiæ volumina, octoginta tres scripsit, hanc, in auctoritatem romani senatus, quam Imperator Justinianus in *l. qff. de LL.* probavit sententiam, ex rerum argumentis, proposuit regulam: **NON AMBIGITUR SENATUM, sc. romanum, JUS FACERE POSSE.** Ne autem id, vel in præjudicium imperatoris dignitatis, vel in reipb. romanæ proniorem affectum, à tanto juris justitiæque sacerdote, & aula ministro dignū videatur, magnam hujus adserti certitudinem, *tùm* ex composito à divo Justiniano jure, *tùm* ex rationis consensu, colligere habemus. Siquidem Imperatores *Theodosius & Valentinianus* expressè, in constitutione ad Senatum Rom. scripta, voluerunt, & humanum, in *l. 8. C. de LL.* probarunt, ut, si quid de cœtero in publicâ privatæ causâ emerferit necessarium, id ab omnibus, tam proceribus sacri palatii, *per quos consilium aulicum indigitant*, quàm gloriosissimo catu, *scilicet Senatus romani*, quod Collegium Patrum conscriptorum nomine, quasi in Senatum adscriptorum & alledorum, pristino honoris affatu, decorat, tractetur: & si universis placuerit, & omnes consenserint, tunc demum in sacro imperatorii numinis consistorio recitetur, ut uni-

universorum consensus serenitatis auctoritate firmetur. Quod idem Imperatorem Probum constituisse, ex Vopisco, refert *Cujac. in tit. Cod. de Senatuscon.* Imperatores etiam Gratianum & Valentinianum in eandem ivisse sententiam, ut Senatusconsultum perpetuam per se obtineat firmitatem, & si quisquā quid contra eliciendum tentaverit, tertiā patrimonii parte multetur, & damnatus ambitus crimine, maneat infamis *l. un. C. de Senatuscons.* Ipse etiam Augustus Octavius, ut *Soet. in ejus vitā c. 33.* refert, per binas lectiones, restitui Senatum suo pristino splendori, & numerum inordinatum circumcidi iussit, quod etiam probat *Dion. Cass. lib. 54.* Quæ omnia, à Divis Romanorum Principibus, saluberrime constituta, Imperator Justinianus, in æternum valituro judicio, comprobavit *arg. Constat. de Justin. Cod. Confirm. §. 3.* Hoc siquidem Imperatorii propositi judicium, inde suum robur habet & indubiam meretur fidem: *tum* quia præfatum responsum Ulpiani, ex veteri prudentiā romanā de promptum, in pandectas retulit, & inter cætera, omnibus uno dignitatis apice inperfito, & unā potestate omnibus indultā, suum fecit *l. 2. 3. C. de V. J. E.* *tum* quia ipsos titulos in Pandectis & Codice Senatusconsulti rubricā notavit; *tum* quia, inter scripti juris species, ne quicquam sequiori loco, ponuntur *S. Cta §. 5. Inst. de J. N. G. & C.* *tum* quia Antecessorum suorum constitutiones ideo Codici inseri iussit *Inst. ut illarum constitutionum*, quas ipse promulgavit, vim potestatemve haberent; *tum* quia ipsi Imperatores in ordinem & numerum Senatorum se referri passi sunt, per *l. 8. C. de dign.* *tum* quia optimus hic Imperator novit summam reipb. utilitatem & salutem inde maximè dependere, si viri prudentes in consilium vocentur. Hinc Cicero: Senatus, *inquit*, dominus est publici consilii. Senatum enim & Senatores, à senectute dici, nemo est qui ignorat, in senectute autem magna consilii vis reposita censetur. Nam, ut optimè scripsit prudentissimus Isocrates, *experientia, rerum multarum usus, senes erudit, atq; efficit, ut, quid expediat, acutiùs, quàm alii, prospiciant.* Et Livius: *Fervorem & audaciam etatem cottidiè afferre: consilium autem in dies crescere, senescentibus vitiiis, maturescente etate.* Hoc animadvertens Romulus, qui, inter Reges primus nomen, vastissimo illi imperio, quod hodiernum Romanum vocamus, tribuit, ab initio Senatum instituit, & quidem centum viros, quos ex auctoritate Patres, ob etatem Senatores vocabat, uti pluribus ostendunt, *Florus, Livius, Halicarn. & Plutarchus*, eoque alludit Ovid.

Nec nisi post annos patuit tunc curia seros.

Nomen & etatis rite Senatus habet.

Et Theodoricus Rex Gothorum, conventum Senatorum, ait, dignitatem, esse imperantium, apud *Cassiod. lib. 1. Ep. 3.* Mansit autem illa auctoritas vel

Pote-

potestas Senatus romani, non tantum imperantibus reliquis Regibus romanis
 quippe qui in consulto Senatu nihil facile decernebant, sed etiam post ejectos
 illos. Nec unquam illustrior aut major Majestas Senatus fuisse videtur, quam,
ut loquitur Pomponius in l. 2. §. 9. de O. J. cum difficile plebs convenire cepit, po-
pulus difficiliter in tantâ turba hominû: necessitas ipsa curam reipb. ad Senatû
deduxit; & ita cepit Senatus se interponere: & quicquid constituiisset, obser-
vabatur: idque jus appellabatur Senatusconsultum. Quod nihil aliud deno-
 tat, quàm ordinis Senatorii, ex quo apud Romanos diversi constituebantur
 magistratus, decretum atque constitutio; unde in §. 5. *Inst. de l. N. G. & C.*
 dicitur jus, quod Senatus, cum ita auctus esset populus romanus, ut æquum
 visum sit, Senatum vice populi consuli, quatenus penes patres conscriptos
 illa erat potestas, ut posset propriâ auctoritate jus condere, constituit. Quo-
 niam autem Senatorum à Romulo centum, à Bruto Consule ducenti, creati
 sunt, Caesaris autem ætate nongentos fuisse testatur *Dion. Caß. lib. 43. inde*
Rosin. de antiq. rom. l. 7. c. 5. & 7. & Tholof. in Syntagm. Jur. l. 47. c. 25. probant,
 400. Senatoribus præsentibus, cum alias centum vel ducenti sufficerent, ali-
 quando debuisse fieri Senatusconsultum, ut de ejus ratione, prudentiorum
 sententiâ & opinione firmata, eò magis constare possit & juris robur obtine-
 re queat. Huuc tamen numerum Augustus, cum promiscua turba eo con-
 flueret, minuit *Dion. Caß. l. 54. in fin.* Cæterum cum tres essent Senatorum
 ordines, *Patritii*, qui à centum illis Patribus, quos Romulus constituit,
 quosque ab ætate & prudentia Senatores dixit, originem traxerunt, *l. ult. ff.*
de Senat. Liv. lib. 1. Patres conscripti, qui, propter perspectam virtutem, in
 locum demortuorû, & ita in antiquum Senatus ordinem sunt adsciti, adscripti,
 & allekti: & *Pedarii*, inde dicti, quod vel sella curuli in curiam non veheren-
 tur, sed, quia magistratum curulem nondum gessissent, pedibus iter face-
 rent, vel, ut alii malunt, non voce suffragarentur, sed pedibus h. e. disces-
 sione pedum, & taciti transirent in ejus sententiam cujus probabant, unde,
 Festo Pompejo referente, *Ægipedes* dicti sunt, quia pedaria sententia erat cap-
 put sine lingua, de quibus scitissimè A *Gellius l. 3. noct. attic. 18.* Hi omnes, sta-
 tis vel indictis diebus, quia constat Senatum duplicem fuisse, *legitimum*, qui
 certis diebus habebatur, unde dicitur fixa staturaque concio, & *indictum*, qui
 reliquis diebus, arbitrantibus illis, quibus jus vocandi Senatum erat, coge-
 batur. *Cic. Phil. 1. Valent. Forst. in Hist. jur. civ. rom. l. 2. c. 83. n. 36. 53. & seqq. in*
 Senatum, nisi excusentur, venire debebant. Per quos autem, more majorum,
 Senatus haberi soleret? qui jus consulendi haberent? in quem locum Sena-
 tus conveniret? quo tempore Senatus ageretur? quibus diebus haberi Sena-
 tum jus non esset? quæ res in Senatu cognoscendæ? & demum quot modis
 sic-

fierent SCta? Ex Marco Varrone, qui, cum Cn. Pompejus, primum consulatum initurus foret, & per militiae tempora, Senatus habendi consulendiq; rerum etiam expers urbanarum fuit, commentarium fecit, quid facere, dicereque deberet, quum Senatum consuleret, refert A. Gell. l. 14. noct. att. c. 7. inter posteriores Scriptores autem idem argumentum curatè tractant. Valent. Forst. d. l. Hotom. in tr. de Senatu & insignibus aliquot SC. Rosin. de antiq. rom. l. 7. c. 5. Franc. Conan. l. 1. Comment. c. 14. Greg. Thol. in Synt. Jur. Univ. l. 47. c. 25. & alii. Non tamen, ut antea dictum, cum populari statu romanorum, quando, dicente Tacito, l. 1. ann. c. 9. non aliud erat discordantis patriae remedium, quam ut ab uno regeretur. & lib. 1. Hist. pacis interfuit omnem potestatem ad unum transferri, adeoque per partes h. e. dissensionem partium, ac mutua dissidia, tam Senatus, quam populi, evenit, ut necesse esset reipublicae per unum consuli, Pomp. in l. 2. §. 9. de O. Jur. omnis Senatus, Senatorum, aut Senatusconsultorum dignitas, plane defecit, aut abolita est. Ipse enim populus non ideo jus suum in Principem, per L. Regiam, transulisse videtur, ut Romam, quod Senec. l. 5. de benef. c. 16. indigat, salvam esse non potuisse crediderit, nisi beneficio servitutis, led ut Princeps ad gubernationem juvandam, & Senatum sublevandum, in felicitatem reipb. publicè eligeretur. Quare Octav. Aug. Patris patriae cognomen, universi repentinò maximoque consensu detulerunt, idque, mandantibus cunctis, per Valerium Messalam Svet. in Oct. Aug. c. 58. imò ipse Tiberius Imp. inter maxima dominationis subsidia retulit, ut populi potentiam minutam iret, & jus Senatus, à quo nullum metuebat periculum, augetet. Tum primum, inquit Tacitus l. 1. ann. c. 15. è campo comitia ad parres translata sunt; nam ad eam diem, & si potissima arbitrio principis, quadam tamen studiis Tribuum fiebant. Neque populus ademptum jus questus est, nisi inani rumore. Et ut, brevitatis studio, reliquos romanorum Principes, qui magno honore Senatum romanum cumularunt, taceam, neq; superius adducta ad nauseam usq; repetam, Imperator Justinianus suos Codices & volumina juris Senatu inscripsit, uti ex Constit. Hæc quæ; Constit. Cordi nobis: Constit. Tanta, & Constit. Dedit nobis: discere habemus.

Verum enim verò quamvis illa, quæ hætenus, ex principiis juris, & fide historica, prolata sunt, indubitata vim apud plerosq; JCtos inveniant, & communi calculo adprobata censeantur: attamen non sunt obiter habenda, quæ Senatus auctoritati possunt opponi, & ipsum assertum Ulpiani, Pomponii & Imperatoris Justiniani ferè ambiguum reddunt, eò quod nunquam, vel in Statu populari, vel in Statu Monarchico, tanta fuerit potestas Senatus romani, ut potuerit, propriâ auctoritate, jus facere. Tum quia subtili verborum anti-

quitate servata, in statu populari Senatus censere, populus inbere, & plebes
 sciscere dicitur *l. m. de V. S. ubi Alc. l. 20. §. 6. de Pet. her.* adeoq; quæ majori
 ris momenti res, rata non erant, priusquam à populo adprobarentur, uti
 contra assertum Pomponii, ex Halicarn. Livio, Plutarcho & Dione, *Bachov.*
ad S. j. de J. N. G. & C. statuit, nisi Senatus illa, quæ ad jura populi pertine-
 bant, usurpasset: *Tum*, ut alii volunt, quod post ejectos Reges, in quo ta-
 men spatio temporis nec Pomponius in *d. l. 2.* nec Justinianus in *d. S. j.* fuerunt
 occupati, Senatus duntaxat potestatem habuerit propriâ auctoritate jus face-
 re, usq; ad legem Valeriam Publicolam, quæ à P. Valerio Pobl. *Cof. A. II. C.*
244. lata, quâ data provocatio ad populum, & Tribunis facultas interceden-
 di, *Sutbôlt. diss. 1. th. 78. Horom. ad d. l. Valer. Max. l. 4 c. 1.* *Tum* quod ex
 monumentis historiæ romanæ haut possit demonstrari, quo tempore, & per
 quos potestatem condendi jura populus Senatui concesserit; *Tum* quia Augu-
 stus, Tiberius & alij Imperatores, cum summam Imperii occupassent, potius
 solliciti fuerunt ut populo jus auferrent, quod ex consilio Tiberii satis appa-
 ret; *tum* quia populus Romanus, quod ipse *Ulpianus in l. 1. ff. de Const. Princ.*
 fatetur, in Principem omnem potestatem pop. contulit; cum nec opus fuisset
 populi hic adhibere consensum, si ipse Senatus plenû rerum arbitrium habu-
 isset: *tum* quia Principes Romani, uti ex callidissimo Augusti consilio Imperii
 liquet, pariter populi & senatus jura in se transfulerunt, hinc Tacit. *posito Tri-*
umviri nomine, Consulem se ferens, & ad tuendam plebem Tribunicio jure
contentum; ubi militem, in quo robur dominationis situm erat, *donis, po-*
populum annonâ, cunctos dulcedine otii pellenit; insurgere paulatim, munia
Senatus, magistratuum, legum in se trahere, nullo adversante, Nec quicquam
minus voluerunt quam populo libertatem & Senatui auctoritatem restituere,
tum quia non nisi conniventia ac permisso Imperatorum SC. valere, & ipse
 Senatus ex arbitrio Principis duntaxat substitit, *tum*, quia Senatus jura-
 mento confirmavit, se facta Principum servaturum Dion. *lib. 53.* *Tam* quia
 ipsi Imperatores ideo tertium quartumve consulatû sustinuerunt, ut suo
 Imperio Senatum continerent. Nec videre mihi videor usq; adeo in glori-
 am Senatus cessisse, quando Heliogabalus, omnium Imperatorum nequissi-
 mus, senaculum mulierum seu matronarum, quod ridiculum, & illo nomine
 indignum, instituit. Accedit quod legum ferendarum potestatem, ceu pro-
 prium jus Principis, Imperator Justinianus sibi soli, tanquam Imperatori, ad-
 scripsit. *l. 1. l. ult. C. de LL.* proinde non nisi precario eandem potestatem Sen-
 atui concessam intelligendum est. Quod inde maxime patet, quia Divus
 Marcus, alique Cæsares, vel ipsi, vel per suos Quæstores, orationes ad Sena-
 tum habuerunt, ut, ad illorum jussum & mandatum, SCtum fieret *l. 2. ff. de*

Trans-

Transact. l. 20. §. 8. de Pet. her. l. pen. ad SC. Tertull. l. 1. §. 2. 4. ff. de off. Quæst. Neque etiam omittendum, quod ipse Imper. Leo SCta in posterum fieri vetuit *Nov. 78.* Et hodie, utar verbis *Zasii in d. l. 9. de LL.* non est populus rom. Romæ, sed colluvies hominum, cerdones, & profeucharii, quos inter, Baldo teste, Papa cerebrum & vertex est, qui Cardinalium habet Senatum, & qui ipsum Papam eligunt. *c. ecclesia. 16. q. 1. c. in nomine Domini dist. 23.* nisi leve antiquitatis vestigium in eo, qui hodie Prætor Urbanus dicitur, remansisse dixerimus. Cum autem nec instituti nostri, nec præsentis program-
 matis ratio permittat, ad hæc, quæ in detrimentum Senatus & SCtorum, contra fidem Pomponii, Ulpiani, Triboniani & Justiniani Imperatoris, & tot probatissimorum virorum, quorum auctoritas per multa secula valuit, prolata sunt, exactè respondere, id tamen, ad eximendum præcipuum scrupulum, reponendum: (1) quod post ejectos reges summa potestas fuerit apud binos Coss. & Senatum, usq; dum P. Valerius Public. collegâ Bruto mortuo, L. Valeriam tulit, de quâ *Val. Max. l. 4. c. 1. Liv. l. 2. Dionys. l. 5. Plut. in ejus vita.* Et quod (2) ille Status libertatis, sub annuâ duorum Coss. administratione, per aliquot secula obtinuit. unde diligentissimus Onuphrius, ad ann. 727. ex mente Taciti, libertatem & consulatum L. Brutus instituit, & ita sub Coss. Roma annos CDLX. fuit. Nam quæ (3) extraordinaria imperia interim vel admissa vel usurpata sunt, non sustulerunt ordinariam Consu-
 lum & Senatus potestatem, uti de potestatib. illis loquitur *Dion. l. 52.* & ex sententiâ *Tac. 4 ann. 33. §. 2. Hist. 38. modo turbulenti tribuni, modo consules prævalidi, liquet.* Nec (4) opus fuisset, cur populus contenderet cum Senatu, vel plebs secederet, nisi maxima fuisset Senatus auctoritas, *arg. l. 2. §. 24. 25. ff. de O. F.* nec (5) Pomponius, nec Tribonianus cum tot illustribus viris, sibi adjunctis, illa scripserint, nec Imperator Justinianus approbasset, nec maximi nominis scriptores, idem, ad nostra usq; secula, pleno suo suffragio corro-
 borassent, nisi veritatis amore id fecissent. Minus autem *Ulpianus in d. l. 9.* contra analogiam juris, vel historiæ veritatem, vel in sui Principis præjudici-
 um quicquam scripserint, sed illa duntaxat Senatusconsulta respexisse intelli-
 gitur, quæ vel ad Orationem Principis sunt promulgata, vel, si illis antiquiora, ex Judicio Imperatoris, propter argumenti æquitatem, adprobata sunt, Quæ inter haud postremum meretur locum, cuius salus publica, securitas pa-
 rentum, favor filiorum familias, & odium foeneratorum causam præbuit. Macedoniamque vocatur. Hujus enim prohibitorii seu interdicti juris tanta est in republ. necessitas, ut etiam inter Karoli Magni & Ludovici Pii ca-
 pitula seu leges referatur *lib. 7. c. 225. in Cod. antiqu. LL. Lindenbrog.* Proinde Dominus JACOBUS semper juris utriusq; Candidatus Clarissi-
 mus

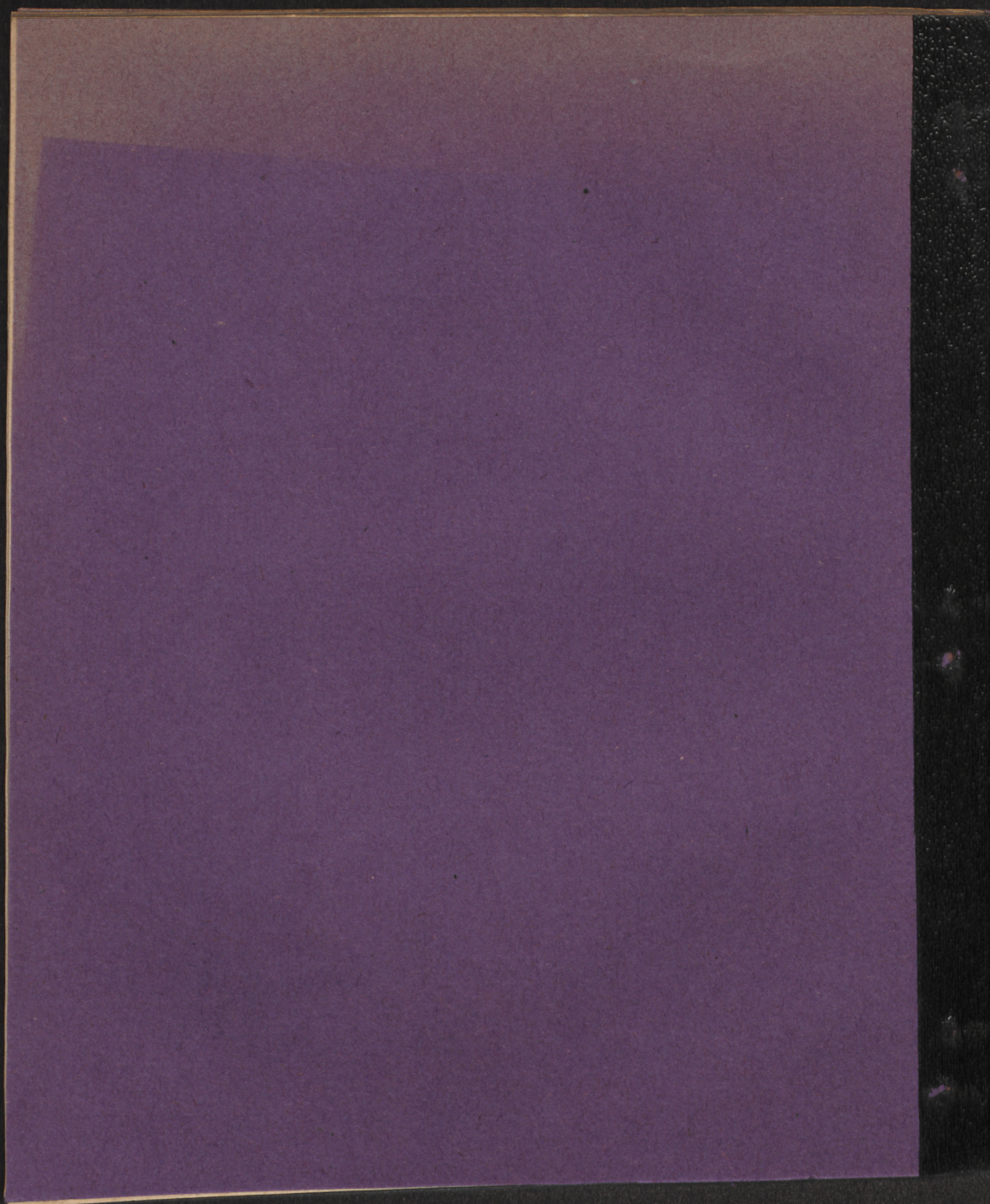
mus, eundem juris articulum, ex abstruso jurisprudentiæ latifundio, doctissime elaboratum, loco Disputationis Inauguralis, publicæ velitationi sistere, constituit, cum eximiam in jure peritiam, non tantum aliquoties publice, sed & præcipue in examine rigoroso, ab Ampl. nostro Collegio, cum illo nuper instituto, abundè demonstraverit. Natus autem eximius noster Candidatus est hic Rostochii, an. 1650. Patre viro Nobilissimo, Consultis & Excellent. DN. HERMANNO Lembeni Jcto & Prof. Codic. fulgidissimo, nec non civitatis hujus Syndico meritis. collegâ & amico nostro conjunctissimo: Matre autem feminâ omni virtutum decore lectissimâ ELISABETHA Schnitlers. Quoniam autem originè generis sui, senatoriâ cæterum dignitate nos apud, etiam post obitum, præclari, huc referre nec expetit nec expedit, cum propriâ virtute & singularibus animi dotibus præfulgeat, id tantum in laudem ejus dicendum, quod, sepositis infantia annis, hoc egerit semper, ne in lubricum, adolescentiæ declinaret, neve per luxum atq; ignaviam aetatem consumeret. Primæ autem juventutis rudimentis adfuit Vir Clariss. DN. M. BLASIUS GRABIUS, Scholæ Urbicæ Rector, dum viveret, fidelissimus: Cum vero humanioris litteraturæ fundamenta probè posuisset, ipsa juris elementa Consultis & Excell. Viri, DN. D. JOHANNES MIZELIUS, juris Prof. Regiomont. & DN. D. JOHANNES HABERMANNUS, jur. Prof. Rost. inculcarunt. Hinc in Lipsiensem se contulit Academiam, & præter Excellentiss. SCHWENDORPHEROS & ECKHOLTUM, quos legentes & disputantes sedulò audivit, Nobilissimi DN. D. PAULI FRANCISCI ROMANI, Jc. & Antecessoris Excellentissimi, cujus apud eum beneficiorum memoria sancta semper habetur, singularem amorem ex merito laudat. In Argentoratensium etiam Academiâ ab Excellentiss. Dnn. Professoribus DN. REBHANIO, Facult. Seniore, Jcto famigeratiss. & amico nostro venerando, nec non Excell. DN. STOSSERO, BOCLERO, RICHELTO & aliis, maximum sui favorem expertus est. Inde inspectâ Helvetiâ in Belgium se contulit, & quæ ibidem, in admirationem usq; magnifica sunt, perlustravit. Tandem ad nos reversus, non potuit non omnium favorem facile impetrare, qui se à bono honestoque in pravam abstrahi nunquam est passus, sed susceptum juris curriculum ex voto absolvit, spectatamve eruditionem publice privatimq; præprimis in Disputatione, de Pecuniâ lustricâ, sub Præsidio Nobilissimi Dn. RADOVII, Jcti & Collegæ nostri estimatissimi habitâ, scilicet edocuit. Cum itaque Disputationi huic Inaugurali 12. dies Septemb. sit præfinitus, ego, meo, & Ampl. Fac. nomine, Magnificum DN. Rectorem, omnesq; litteratos, ad actus hujus solenniore festivitatem, officio sè & blandè compello.

P. P. sub sigillo Facultatis die VIII. Septembr. Anno 1672.

fierent SCta? Ex Marco Varrone, qui
latum initurus foret, & per militiam
rerum etiam expertus urbanarum fuit, o
cereque deberet, quum Senatum consu
c. 7. inter posteriores Scriptores autem
Valent. Forst. d. l. Horom. in tr. de Sena
antig rom. l. 7. c. 5. Franc. Conan. l. 1.
Jur. Univ. l. 47. c. 25. & alii. Non tam
statu romanorum, quando, dicente T
scordantis patrie remedium, quam ut
interfuit omnem potestatem ad unum
dissensionem partium, ac mutua dissidi
ut necesse esset reipublice per unum com
munis Senatus, Senatorum, aut Senatus
aut abolita est. Ipse enim populus non
Regiam, transulisse videtur, ut Roman
gicat, salvam esse non potuisse credid
Princeps ad gubernationem juvandam
tatem reipb. publice eligeretur. Quare
universi repentino maximoque consen
cunctis, per Valerium Messalam *Svet.*
Imp. inter maxima dominationis substi
nutam iret, & jus Senatus, à quo null
tum primum, inquit Tacitus l. 1. ann. o
lata sunt; nam ad eam diem, & si pot
men studiis Tribuum fiebant. Neque
inani rumore. Et ut, brevitatis stud
qui magno honore Senatum romanum
adducta ad nauseam usq; repetam, Imp
lumina juris Senatui inscripsit, uti e
nobis: *Constit.* Tanta, & *Constit.* Dedit

Verum enim verò quamvis illa, quæ
storica, prolata sunt, indubitata vim a
muni calculo adprobata censeantur: at
Senatus auctoritati possunt opponi, &
Imperatoris Justiniani ferè ambiguum
Statu populari, vel in Statu Monarchico,
ut potuerit, propriâ auctoritate, jus faci

nepejus, primum consu
s habendi consulendiq;
fecit, quid facere, di
A. Gell. l. 14. noct. att.
ntum curatè tractant.
s aliquot SC. *Rosin. de*
4. *Greg. Thol. in Synt.*
dictum, cum populari
c. 9. non aliud erat di
ur. & lib. 1. Hist. pacis
leoque per partes h. e.
s, quàm populi, evenit,
l. 2. §. 9. de O. Jur. o
gnitas, plane defecit,
in Principem, per L.
l. 5. de benef. c. 16. indi
cio servitutis, sed ut
blevandum, in felici
tris patriæ cognomen,
idque, mandantibus
58. imò ipse Tiberius
populi potentiam mi
periculum, augetur.
nitia ad patres trans
principis, quadam ta
tum jus questus est, nisi
omanorum Principes,
taceam, neq; superius
us suos Codices & vo
quæ; *Constit.* Cordi
habemus.
incipiis juris, & fide hi
ctos inveniant, & com
it obiter habenda, quæ
Ulpiani, Pomponii &
od nunquam, vel in
testas Senatus romani,
subtili verborum anti
quitate

